

PARTA K POHLEDÁNÍ

Planeta Machair, vesnice Lanfair, 2210

Grimoár ještě před svým nalezením zaznamenal spoustu dobrodružství. Nevelká vesnice Lanfair se nacházela v kopcovité oblasti na jednom z rozlehlých vrchů. V okolních kopcích jste mohli vidět usedlosti jen velmi vzácně. V okolí Lanfairu bylo postaveno množství farem. A z jedné pocházel Lothar.

Co si kdo bude povídat, zlatáky potřebuje každý. Lotharovi se rozhodně nechtělo do konce života okopávat řádky brambor. Vždycky si myslel, že si rodina zaslouží víc než pár zlatých za měsíc. On sám si chtěl mimo jiné také užít trochu toho dobrodružství. Jenže zapomněl na jednu důležitou věc. Dávat si pozor na to, co si opravdu přeje. Může totiž dostat víc, než chce.

„Takže ty se chceš stát dobrodruhem, jo?“ zavrčel cechmistr a přešel ho pohledem, který by vyděsil i hordu goblinů.

Cechmistra vytáčeli neukáznění výrostci, kteří chvíli nepostáli při čekání, než přijdou na řadu. Neustálý virvál před budovou také k jeho náladě nepřidával.

„Ne, chci se stát zelinářem,“ odsekl Lothar. „Jistěže, jinak bych tu nebyl!“

Lothar patřil mezi hubenější čahouny, měl dlouhé černé vlasy a často svérázný přístup k věci. Jeho náhled na svět se ale měl v brzké době změnit.

Pro úřední osobu není nikdy jednoduché vycházet s nadcházejícím dobrodruhem v pubertě. Hlavně když se tomu začali chechtat další mladšáci v řadě za Lotharem.

„No, ty mít možnost zabíjet ostrým jazykem, tak se před tebou třese i drak,“ zbrunátněl cechmistr a oťel si pot z čela.

Zcela určitě ho svrběla i pěst, kterou toužil Lotharovi uštědřit pořádný záhlavek. Ale ten od něj stál v bezpečné vzdálenosti a pupek cechmistrovi naštěstí zabraňoval přehnout se přes stůl.

A tak chvíli zvažoval možnosti, co s Lotharem. Jen aby se ho konečně zbavil.

„Víš co? Bereme tě do cechu,“ řekl nakonec a zapsal jeho jméno do archu. „Čím dřív tě zdlábně nějaká potvora, tím líp.“

Na Machairu se i v této historické době vládci snažili udržet jakž takž mír. Nejen mezi humanoidy, ale také mezi nimi a zvířecími bytostmi. K tomu bylo potřeba zajistit dostatek potravy.

Na planetě neexistovala vysloveně zvířata, jak je známe ze Země. Pomocníci se dali přivolat z jiných sfér a ti se čas od času objevili ve zvířecí formě kvůli lepšímu zapadnutí do společnosti.

A jak se tedy celý problém vyřešil? Doslova máchnutím kouzelného proutku. Ve skutečnosti se jednalo o transmutační magii, kdy přeměnili nechtěný předmět do něčeho použitelného. Nejčastěji v maso nebo něco jiného k snědku, co se dalo sehnat jen krvavým způsobem. Nutno dodat, nejednalo se o náhražku, ale o plnohodnotné jídlo. O přivolání potravy se staral jeden z mnoha cechů čarodějů, dobře placených za svoji práci. Jídlo pro zvířecí bytosti žijící mimo města poskytovali zdarma.

Teď si určitě říkáte, proč se tedy všichni lopotili v práci, když vše vypadalo tak jednoduše? Dvě věci – humanoidi chtěli na rozdíl od zvířecích bytostí vždycky něco navíc a potom lenost a nadměrné bohatství by mohly hravě zahubit celou civilizaci.

Většina zvířecích bytostí tenhle druh potravy akceptovala. Bohužel se našli tací, kteří vyčarovanou flákotu nechtěli. Přišlo jim to pod úroveň a raději opravdu čas od času někoho zabili. Ať humanoidy nebo zvířecí bytosti. Lothar měl patřit mezi ty, kteří se s nimi v případě překročení zákona vypořádají.

Takže Lothara přiřadili k partě čtyř nájemných dobrodruhů. Dostal se ke staršímu, zhruba padesátiletému čaroději Charovi, který si myslel, že zná všechnu ohnivou magii, a rád o ní všechny poučoval. Ale i základní magie mu často dělala problémy, a jak sám kolikrát předvedl, dokázal si někdy akorát popálit prsty. Byl to muž menšího vzrůstu se zrzavými vlasy a hubenou postavou. Rád tvrdil, že z používání magie mu vždycky vyhládne, a proto hubne.

Čarodějové tvořili nedílnou součást party. Čím mladší, tím nebezpečnější pro sebe samé i přilehlé okolí kvůli své nezkušenosti.